

Celo leto	12 K
Pol leta	6 K
Četrt leta	3 K
Mesečno	1 K

Posamezne številke 10 v.

Zunaj Avstrije celo leto 17 K.

Inserati ali oznanila

se računijo s 15 vin. od 6 redne
petivrstice; pri večkratnih ozna-
nilih velik popust.

STRAŽA

Neodvisen političen list za slovensko ljudstvo.

Nemška nestrpnost in liberalci.

Nemška izzivalna politika nastopa vedno oholjeje, odurnejše. Mesta, ki so bila od nekdanj naša posest, si hočejo osvojiti naši narodni nasprotniki. In pri tem jim gredo na roko vsi tozadevni faktorji. Štimungo pa dela šumeči in rohneči gozd nemškega časopisja, ki včasih tudi sentimentalno toži o nevzdržnih razmerah, v katerih morajo životariti in trpeti ubogi tlačeni Nemci.

Slučaj Schmorancer povzroča nemškim krogom še sedaj mnogo preglavic. Z vsemi silami delujejo na to, da bi si priborili iz tega pravičnega in zasluženega imenovanja kar največ dobička. Ne kulantnost, ne pravicoljubnost, ne dosežanje posestno stanje in ne fakične razmere jim ne branijo, da bi ne rohneli in zahtevali „pravice.“

Mariborsko učiteljske je namenjeno za spodnještajersko učiteljsvo in zato je naravno, da so učenci in učiteljski zbor od nekdanj v večini slovenski. V sedanjih dobi germanizacije se je pa redno in sistematično vzpodrivalo slovenske učne moči.

Pod prejšnjim ravnateljem sta bila na zavodu samo dva Nemca. Danes jih imamo že pet. A vseeno se drznejo nemški nacionalci slepiti javnost z napadi na ministra Stürgkha, ker baje pomaga Slovincem kršiti nemško posestno stanje.

Ravno tako taktiko so si izbrali pri vprašanju šolskega nadzornika za mariborski okraj. Sveto zavijajo oči in trosijo v svet lažnjive vesti, da se jih hoče prikrajšati. Kako stoji stvar pa v resnici? Že pol stoletja je bil v Mariboru Slovenec nadzornik za tri okraje, v katerih prebiva slovensko ljudstvo. Res je v teh okrajih nekaj od nemškega Schulvereina vstvarjenih šol, a s temi nima slovenski nadzornik nič opraviti. Za nemške šole na Spodnjem Štajerskem je vendar vlada, ki vedno trepeče pred nemškim furorjem, imenovala lastnega nemškega nadzornika. Človek bi mislil, da vsaj to zadostuje in bodo Nemci pustili za slovenske šole slovenskega nadzornika. A ne? Grozeče zaklinjajo javnost, naj jim pripomore, da pride na to mesto kak Nemeč ali pa posilinemeč, kar je za nas še hujše.

Ker imajo Nemci tudi posebnega nadzornika za šolstvo v avtonomnih mestih in je tudi pri imenovanju za ljudskošolstvo posilinemstvo izborna in vedno včinkujoče priporočilo, je njihovo početje glede nadzornika za mariborski okraj nekaj nečuvnega in

vlada, ki se tem nestrpnim težnjam vdaja, bije vsaki pravici in honetnosti v obraz.

Te razmere je ožigosal nekdo izmed naših poslancev v praški „Union.“ To je gotovo zelo potrebno, da tako lahko vsa javnost presodi „pravične nemške zahteve.“ Mi moramo biti za to jasno informacijo širne javnosti hvaležni gospodu poslancu in „Union.“

Kakor pa liberalci navadno s svojo nerodno taktiko povsod skvarijo ves efekt, tako se je zgodilo tudi v tem slučaju. „Narodni Dnevnik“ od 14. t. m. tudi poroča o tem članku v „Union“, konečno se pa postavi v pozo narodnega rešitelja in samozavestno vpraša: „Iz Maribora še o celi stvari nismo slišali niti besede ugovora. Ali hočejo klerikalci Schmorancerjevo doseganje mesto prepustiti Nemcem?“

Ti smešni politični Don Kišot, ki ti je vidik, iz katerega presojaš politično obzorje, ne vaški zvonik, ampak domače smetišče, malo več premišljenosti bi bilo pa vendar potrebno. Članek v „Union“ izrecno nosi šifro: Iz slovenskih poslaniških krogov. Ker g. dr. Kukovec ni napisal članka — to je gotovo dobro znano gospodom okoli razboritega „Dnevnika“ — potem bi jim pač ne bilo težko vganiti, da je izšel članek iz „mariborskih krogov“, ki vso zadevo vestno in vstrajno zasledujejo in hočejo s krepkimi zamahitaji prekrizati nemške račune.

Pa pridejo ti nesrečni liberalci in z malenkostnimi napadi in smešnim sumničanjem, ki priča neodpušljivo naivnost ali pa zlobnost, skušajo zagnati zagozdo v slovenske kroge, ki bi morali popolnoma enotno in sporazumno nastopati. Tako postopanje se obsoja samoobsebi. Na ta način se onemogočuje solidarno delo in se dela v smislu nemških teženj. Edina naša tlažba je, da se za naše liberalce svet malo briga in pa, da bodo naši poslanci že sami s svojo znano spretnostjo in žilavostjo vso zadevo dovedli do ugodne rešitve, akoravno jim liberalni negači s svojimi političnimi kozli to otežkočujejo.

Iz dežele „nepristranosti“.

Koroška je res dežela — špecialitet. (Vse se v deželi priznava, samo tega ne, kar dejanski obstoja. Znani Grafenauerjev predlog o zatiranju Slovencev na Koroškem je širnemu svetu razkril in raztolmačil marsikatero skrito zadevo in sliko o nemški koroški strahovladi.

Posebno glede uradništva je Koroška za Nemce v istini obljubljen dežela. Čimbolj je uradnik, bodisi

železniški, sodnijski ali finančni, navdahnjen nemško-nacionalne nestrpnosti, tem boljša in lepša karijera mu je zasigurana! Tukaj se ne vpraša po kvalifikaciji, in ne ali je večš slovenščine, samo na to se gleda v prvi vrsti, ali je dovolj dobro podkovan za zatiranje Slovencev. V vseh uradih so nastavljeni skoraj izključno sami nemški uradniki; slovenski uradnik je na Koroškem naravnost bela vrana.

Da pa bi dostop slovenskih uradnikov na Koroško popolnoma zabarikadirali, zato skrbe nemški „kurzovci.“ Nemški uradniki se namreč zadnji čas posebno pridno uče slovenščine, pa ne z namenom, ugoditi zahtevam slovenskega ljudstva, ampak samo, da bi čim prej izpodrinili zadnjega slovenskega uradnika iz Koroške.

Osrednja vlada na Dunaju sicer vedno zagotavlja našim poslancem, da so uradniki strogo objektivni. A kako je v resnici. „Objektivna“ vlada ima vedno gluha ušesa za naše pritožbe. Le tako je mogoče, da vsa birokracija od deželnega predsednika do zadnjega nemčurskega župana in biriča smatra za svojo uradno dolžnost zatirati Slovence.

En primer:

V Ukvah v Kanalski dolini je velikanska povodenj leta 1903 napravila ogromno škodo. Za delavce, ki so v Ukvah popravljali škodo, je vlada dala narediti barake. Župan in vlada sta na svojo pest napravila zaradi prostora, kjer stoje barake, z dotičnim posestnikom pogodbo. Soseska Ukve ni samostojna občina, ampak spada pod nemškega župana sosednjega kraja. Župan in državna oblast sta brez dovoljenja soseske določila, da morajo Ukve same plačati za barako in najemnino dotičnega posestva 770 K. Dasi-ravno imajo Ukve kot samostojna soseska svojo specifično gospodarsko korporacijo, se vendar člane tega soseskega zastopa ni vprašalo, ali je soseska voljna plačati ta znesek. Samoobsebi umevno je, da se je soseska branila plačati to krivično naprtno svoto, a deželnemu odboru se sploh ni zdelo vredno odgovarjati na pritožbo. Deželna vlada pa ni imela nujnejšega opravila, kot da je obsodila sosesko, da mora plačati dolg, ki ga ni nikdar napravila.

C. kr. agrarna komisija pa je kratkotalo soseskin odbor razpustila. (Uboaga soseska, ki že itak hudo čuti nesrečo iz leta 1903, pa mora hočeš nočeš plačati tistih 770 K.

Ta slučaj nam zopet priča, kako se preko vseh zakonov zatira koroške Slovence, ter se jih pritiska ob steno.

Prava evropska Turčija!

PODLISTEK.

Jablan.

Iz Bosne.

Davno se je že zmračilo.

Na strmišću pod vasjo se je Lujo ves zavil in zakopal v suknjo. Samo lice z velikimi, grahastimi očmi in šopi las, razsutih po čelu, mu molijo iz njegove odeje. Nekoliko korakov pred njim se pase — Jablan.

Vsak večer, odkar je zavlada vročina, povede Lujo svojega Jablana na pašo. Nanj pazi kakor na svoje oko. Dvakrat na teden mu daje soli. I južno deli ž njim.

Lujo ima rad Jablana — ker je Jablan najmočnejši bik v celi okolici. (Ostalo govedo in druge bibe ponosno prezira. Na grobovju lahko prenoči, če je Jablan ž njim.

— Samo jutri! — se vzdrami Lujo kakor iz sna, zmeče raz sebe odejo, in oči mu izbuljeno spre-gledajo.

Vstane, pristopi k biku in ga boža, gladi in miluje:

— Dobro se mi napasi, Jablane. Pasi se, biče moj, kolikor ti da duša. Samo jutri! Dragi moj, ljubi moj Jablane — samo jutri!

V Lujevem zamolklem glasku je drhtelo mehko nežno zaklinjanje. Bik mahne, kakor ima navado, z repom in vdari Luja na rahlo po obrazu.

— Zakaj mene, Jablane? — ga vpraša očitaje.

— Jokal bom sedaj.

In stopi nekoliko na stran pa zaplaka. Jablan vzdigne glavo.

— Ne, ne, Jablane! Šalim se le. Nisi me ti vdaril. E, kaj bi se za vsako stvarico čemeril! Kaj ne, da se objameva?

Lujo ga objame, se zagrne v svojo haljo in pa leže na vlažno zemljo, da sanja o bodočem, jutrajšnjem dnevu.

Jutri se bo njegov Jablan bil s cesarskim bikom. Že dolgo časa tli, plamti v njem želja: da se Jablan pobode tudi z Rudonom. Moledoval je knjeza, da mu izpolni to željo. Tudi stareji ljudje so ga prosili.

— Mhm, ljudje dragi, to ni tako lahko, cesarski je ta vol! Jaz sprožim prošnjo. Odredi-li cesarstvo, da se bodeta, prav, tudi jaz ne branim; ne odredi-li, tedaj ni bilo nič! Ali ni tako, prijatelji?

— Tako je, knježe. Samo v redu naj gre cela stvar, pa se ne boj!

Prošnja se je oddala in došel je knjezu odgovor: dovoljuje se! Jutri je Spremenjene in obenem cesarski dan. Jutri se ob knježevi hiši spoprime Jablan in Rudon.

Lujo bde sanja. Včasih vidi, kako Jablan pade, kako zaboden vzdise; včasih zopet, kako nabode Rudona in kako ponosno stoji na bojišču. Čuje, kako Jablan gromovito tuli, da od gora odmeva.

Lujo prilaga:

Volo — lige, dolo — lige!

Jače moje milo bače

od te vaše jadne krave!

Ča, kravuljo, nagrduljo!

Nagrdim ti govedara

i u kuči kučanicu

i na struzi strugaricu

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— Jablane, ali te zebe? — vpraša Lujo izpod odeje.

Jablan se pase, molči, nič ne odgovarja. Lujo vstane, miluje ga in mu prinese s stoga dva snopa žita, vrže pred bika in leže poleg njega. Po dolgem, nemirnem trepetanju ga premaga spanec. Ko Jablan poje žito, leže tudi on poleg svojega dobrega tovariša. Globoka, plaha tišina. Vlažna svežost se rizširja v noč. Lahen vetrič veje okrog hiš, ki leže v neprekinjenem polkrogu pod planino. Strehe, porašene z mahovjem, se komaj v mesečini ločijo od zelenih sadnih vrtov. Samo tupatam se beli nova streha. Vas sniva mirno, sladko, kakor zdravo, krepko, planinsko dete, ko ga mati nadožji in uspava.

Solnce se počasi vzdiguje izza planinskih vrhov, ki so ravnokar še zaspano počivali v prozornem jutranjem somraku. Trenotek — in vse oblije veličastna svetloba! Vse trepeče, se giblje, preliva. Samo tam daleč na prisoju izpod planin plava megličasta modrina. Vse vstaja, se budi, se preliva kot vroča kri, vdihuje moč, svežost.

— O, zdanilo se je! — se pretegne Lujo, odpre krmežljive oči in pogleda okolu sebe. — Jablan, biče moj, zakaj me nisi zbudil?

Jablan je vstal zgodaj, zelo zgodaj, in dobro se je napasel. Drago je Luju, ko vidi, kako je narasel Jablanu trebuh.

— E, ker si se, dragec moj, tako pridno najedel, eto ti, pa se malo nasladi — veli veselo Lujo in vrže pred bika nekoliko žita.

Jablan poje. Kreneta proti knježevi hiši. Vrane so priletele iz bližnjih gozdičev in se razpustile po koruzi, ki se je že stročila. Čuvaji kričijo. Strašila frfotajo v vetriču. Čreda se goni na pašo. Klicanje, mukanje — na vseh koncih in krajih.

Zmaga v Petrovčah.

Pri občinskih volitvah v Petrovčah, katere so se vršile dne 14. in 15. t. m., so v vseh treh razredih sijajno zmagali kandidati krščansko-narodne stranke.

Dobili so v III. razredu 181 do 182 glasov, nasprotniki okoli 90 glasov; v II. razredu 36 do 37 glasov, nasprotniki 27 do 29 glasov; v I. razredu pa 9 glasov, nasprotniki pa 5 glasov.

Vsa agitacija nasprotnikov, kateri so se pod vodstvom znanega agitatorja Narodne stranke poslužili vseh agitacijskih sredstev, je bila zastoj.

Zavednost in poštenost volilcev petrovške občine je vrgla nasprotnega zmaga na tla ter dala nasprotnemu hujskanju jasen in krepek odgovor. Priborila si je sijajno in velepomembno zmago.

Čast in slava vrlim petrovskim volilcem, živela starodavna občina Petrovče!

Politični pregled.

Princ Liechtenstein — vodja krščansko-socialne stranke.

V torek dne 15. marca je bil princ Liechtenstein soglasno izvoljen za političnega voditelja nemške krščansko-socialne stranke.

Državni zbor.

Seja 15. marca.

Italijanska pravna fakulteta.

Zbornica je danes nadaljevala debato o italijanski pravni fakulteti.

Kot prvi je šel danes v ogenj proti italijanski fakulteti v Trstu vsenemški poslanec Wastian, ki je slikal poslancem iredentičnega zmaja, ki hoče požreti avstrijski Trst. Wastian je postal naenkrat najgorenejši avstrijski patriot, ki vidi samo laško iredento, a vsenemško, ki jo sree vleče v „rajh“, pa bi rad zakril.

K tej predlogi je govorilo več poslancev raznih strank.

Večina nemško-narodne zveze bode glasovala z Italijani, z razlogom, da s tem činom pridobi za-se Italijane.

Poslanec Seitz je imenom socialno-demokratskega kluba izjavil, da so socialni demokrati iz kulturnih razlogov za italijansko pravno fakulteto v Trstu.

Naučni minister grof Stürgkh je izjavil imenom vlade, da ona želi, da dobe Italijani čim prej zaželjeno pravno fakulteto, ki se jim je pred leti odvzela.

Poslanec Slovenskega kluba Gostinčar je v temeljitem govoru zagovarjal enakopravnost vseh avstrijskih narodov. Če dobe Italijani svojo univerzo, ki štejejo polovico manj prebivalcev v Avstriji kakor Slovenci, tedaj smo pač mi Slovenci z ozirom na naše število, kulturo in patriotski čut našega naroda mnogo bolj upravičeni, da se nam čim prej da slovenska univerza v Ljubljani. Slovenci sicer priznavamo Italijanom upravičenost pravne fakultete, a nikdar ne v Trstu. Govornik opozarja na dejstvo, da deluje več slovenskih profesorjev na tujih vseučiliščih, in je trditelj, da za slovensko univerzo ni dovolj učnih moči, jalova. Gostinčar je govoril ob splošnem pritrjevanju slovenskih in drugih slovanskih poslancev, ter je končal s klicem: „Ven z jednakopravnostjo za vse narode!“

Govorili so še poslanci Prokes, Belich, Bugatto, Sokol, dr. Drtina, Stransky.

Za generalnega govornika pro se je izvolil vse-nemec Waldner, contra pa tržaški slovenski poslanec Rybar. Razprava o tem predmetu se je nato prekinila.

Lujo gre zamišljen za Jablanom. Zaglobi se v misli — on ne čuje vrvenja in življenja, ki se širi okrog njega, on misli o Jablanu in o boju.

Zgane se, kakor da se je nečesa domislil. Raztegne peden in meri palico: — Jablan zmaga — ne zmaga — da — ne — da — ne — da! — zavriskne Lujo in oči se mu zasvetijo velikega veselja.

Vzradoščen poljubi in objame Jablana.

— Je-li, Jablane, da ti njega nabodeš? Naj si bo on tudi cesarski! Vsejedno je mojemu, dragemu, milemu, ljubemu Jablanu. Je-li, da je tako? Da, reci svojemu Luju! — se mu laska nedolžno.

V razgovoru z Jablanom dospel Lujo h knjezevi hiši, kjer se je bilo nabralo dokaj sveta. Praznik je, ne dela se, pa so prišli ljudje, da se malo pomenkujejo, in kot planinci kaj radi gledajo, kako se biki bodojejo.

Lujo se stisne srce, ko vidi Rudona. Zdi se mu strašen, grozen, tudi veliko večji nego Jablan.

— Jablan, biče moj, ako danes plačša z glavo, ne huduj se name — vzdahne milo Lujo, nasloni se na vola in skrivaj meri zopet palico. Izide, da Jablan zmaga! Lice se mu razredri.

— Ali si se oplašil, mali?

— Ti se, sinko, nič ne boj. Tvoj bik je star borilec — bodri ga neki človeček.

— Ne bojim se pač prav nič! — pravi odgovarjaje Lujo samozavestno.

— Bogme, dečko, še zajavkal boš, ko Rudon razpara Jablanu črevesa — ga straši poljar.

— E, to bomo, poljare, še le videli! — smeje se mu porogljivo in klubuje Lujo.

Zbornica je nadaljevala potem razpravo o železniški nesreči pri Uherskem.

Prihodnja seja danes dne 16. t. m.

Ogrsko.

Grof Štefan Tisza je prišel v nedeljo dne 13. t. m. v Arad v spremstvu svoje soproge in somišljenikov ustanovljat novo vladno stranko. Socialni demokrati so ga pri dohodu sprejeli s kričanjem, metali so nanj jajca in kamenje. Socialni demokrati so hoteli razbiti tudi shod, a se jim to ni posrečilo. Pri spopadu je bilo aretiranih mnogo socialnih demokratov.

Grof Tisza se je na shodu izjavil proti splošni in enaki volilni pravici, češ, da volilna reforma ne sme biti taka, da bi bila v rokah mas orožje proti ogrski narodnosti. S tem je menil Tisza zadeti druge narodnosti na Ogrskem.

Kralj Ferdinand. — Bolgarija in Rusija.

Dne 24. marca obišče bolgarski kralj Ferdinand sultana. Bolgarski poslanik Sarafov je v Carigradu že naznanil njegov obisk. Poslanik se poda v Sofijo in potem odpotuje skupaj s kraljem Ferdinandom v Carigrad.

O namenu tega potovanja govore to-le: Kralj Ferdinand bo kot sporočevalec ruskih želja zahteval za Macedonijo avtonomijo. Zato pa se bo odpovedal vsem aspiracijam na to deželo.

S to vestjo se pa nič kaj ne strinja pisanje nekaterih ruskih listov. Ti listi prav ostro grajajo bolgarske tendence, ki bi bile v stanu porušiti evropski mir.

Morda bo kralj Peter uredil svoje potovanje v Carigrad tako, da bo tam ob enem s kraljem Ferdinandom.

Zanimivosti iz Belgije.

(Sprejem papeževga poslanika pri kralju. — Pospesevanje dobrega tiska. — Odlikovanje.)

Med velikimi slovesnostmi je izročil papežev poslanik, monsignor Tacci, v kraljevi palači papežovo pismo novemu kralju v priznanje njegove kraljevske časti. Sam veliki dostojanstvenik kraljevega dvora baron de Moor je spremil z avditorjem monsignorjem Gualteri in tajnikom monsignorjem Gasparri papeževga nuncijskega v svečanem vozu s 6 konji iz njegove palače. Posebej pa še je vročil poslanik papežovo zahvalno pismo za izvanredno čast, da ga je obvestil kralj, da naj vzame na znanje njegovo izvolitev za kralja. Ves razgovor med kraljem in poslanikom je bil prav prijazen.

Tukajšnje nabožno delo sv. Pavla za boj slabemu in za pospeševanje dobrega tiska, je obhajalo 25-letnico. Po knjigarnah se razproda vsako leto nad 1,200.000 iztisov.

Kralj je odlikoval v Rimu v generalatu karmeliškega reda bivajočega titularnega škofa v Damasku, monsignorja Steyaerta, s križcem Leopoldovega reda. Monsignor Steyaert se je rodil leta 1827 v Gentu, in je naredil leta 1846 obljubo, da je vstopil v red bosonogih karmelitov. Postal je general svojega reda in je dobil leta 1901 naslov škofa v Damasku. Monsignor Steyaert je svetovalec „Propagande“, kjer se vzgajajo misijonarji, in svetovalec papeževga komisije, ki deluje na združenje cerkva.

Skandal na Francoskem.

Ni še dolgo od tega, kar so se po širni Francoski razlegale mogočne in zapeljive fraze Combesa in tovarišev. Zdi se, kakor da se še sedaj čujejo zadnji odmevi neizpoljenih obljub. Obljubljali so, da bodo s porušenjem in oropanjem cerkva in samostanov storili deželi veliko dobroto in jo povzdignili na višjo stopinjo.

— Pustite, ljudje, prazne razgovore! Na stran deca in ženske! — veli knjez ostro. — Povedite mi oba bika na ravnicu pod plotom.

Pripeljejo ju. Okrog je ljudstva na vseh straneh. Bika se povohata, kakor da se poznata.

— Primi, Jablan!

— Primi, Rudon!

Bika zarenčita, začneta kopati zemljo s prednjimi nogami, postavljata se, bočita se, dokler silno ne treščijo rogovi ob rogove. Zemlja se zmaje, zgiblje pod njima.

Lujo zdrhti, strepeče. [Vsak živec se mu razigra. Napne velike, grahaste oči in se ne gane. Potem zopet vsak gibljaj spremlja; vsak udarec odmeva v razburjenem mu sreju. Stiska se, zvija se, pripogiba se — pomagal bi Jablanu, da more. Zabliskajo se mu oči, samo začuti, kako se nekaj pred njim vrti, suče, zvija.

Jablan napade z vso močjo.

— Daj ga, primi ga, Jablane! — vsklikne Lujo kakor ves iz sebe.

Jablan, star, pretkan borilec, počene na desno koleno prednje noge, pa krepko zabode Rudona pod vrat.

— Ne dajte, ljudje, da se onečasti cesarski vol — zakliče preplašeno knjez.

Izpod vrata Rudonovega švigne velik žarek krvi. Lujo zavriskne. Jablan stoji ponosno na bojišču in rjove, da planinski vrhovi silno odmevajo. —

In kaj so napravili? Ne samo, da niso ničesar dobrega dosegli, pahnili so deželo v ogromno škodo. Kakor brezvestni roparji so uničili krasne umetnine in zaklade, razdejali starodavne pa častivredne cerkve in samostane, postavili otroke, bolnike, vnete vzgojitelje in bolniške strežnice na cesto in jim vzeli eksistenco. Ogromne svote denarja pa so izginile v žepu nekaterih brezvestnih sebičnežev. Deželi seveda s tem niso izkazali nobene dobrote. In to naj kdo imenuje kulturno delo?

V najnovejšem času pa je vzbudila, kakor smo že nekoliko poročali, afera likvidatorja Dueza občeno ogorčenje in razburjenje med francoskim ljudstvom. Duez je eden izmed onih odvetnikov, ki so iz rok vladajočih radikalcev prevzeli nalogo, da izvrše likvidacijo, to je prodajo cerkvenega posestva. Duez pri tem delu tudi nase ni pozabil in si je natihoma pridržal okoli 10,000.000 frankov, kakor kaže poročilo. Dalje časa je že bilo znano, kako je Duez gospodaril in kam gredo velike svote denarja.

V sedanjem času žalibog ni nič več novega, ako pride kdo po nepoštenem potu do denarja. V tem slučaju pa je velik škandal ravno to, da je Duez to svoje počenjanje lahko nemoteno nadaljeval in si ni nihče upal nastopiti proti njemu, in to očitvidno zategadelj, ker je imel mnogo mogočnih sokrivnikov, ki so bili njemu podobni. Končno se je vendar posrečilo policiji, izročiti ga sodišču.

Pri zaslišanju dne 5. marca je izpovedal, da mu manjka 5,000.000 frankov, in je utemeljeval to izgubo z nesrečnimi špekulacijami na borzi.

Kje pa je ostala svota? Sestavila se je komisija, ki si je postavila nalogo priti tej zviti stvari do dna in dognati vzroke, ki so vplivali na imenovanje Dueza za likvidatorja. Preiskovalni sodnik je izjavil, da bodo preiskave in obravnave trajale najbrž eno celo leto.

† Dr. Lueger.

Zemeljske ostanke velikega dunajskega župana so položili v hladni grob. Njegov pogreb je bil zadnji, a najveličastnejši triumf njegovega življenja.

Mnogokrat se je vozil kakor zmagovalec po dunajskih ulicah, in neštete množice so mu burno in vse razigrane od navdušenja prirejale prisrčne ovacije. Najbolj je pa slavil slavje s svojo smrtjo in s svojo zadnjo potjo po ulicah toliko ljubljene Dunaja. Brezštevilne množice — pišejo, da je bilo pri pogrebu poldrugi milijon ljudi — so v nemi tugi vzele zadnje slovo od oboževanega župana. Splošno se povdarja, da takega pogreba še ni videl Dunaj, poseben še, ker ni bil pogreb samo kopica sijajnih oficijelnih ceremonij, ampak se je v vsem zrcalila globoka žalost, ki je prevevala stotisoče.

Že na vse zgodaj jutraj v ponedeljek dne 14. t. m. je bilo po dunajskih ulicah izvanredno živahno. Vsak si je hotel v kaki ulici, katero je imel pasirati sprevod, zasigurati kak prostor, da bi še enkrat pozdravil svojega ljubljena.

Ob 11. uri predpoldne se je začel pomikati sprevod izpred dunajske mestne hiše. Predno se je odpeljal krasni gala-voz, v katerega je bilo vpreženih osem vrancev, je spregovoril prvi podžupan dr. Neumayer nekoliko prisrčnih besed ranjkemu v slovo.

Pred parlamentom, kamor je potem dospel mogočni sprevod, so pričakovali velikega in delavnega parlamentarca, ki je bil skoro 25 let član državnega zbora, ljudski zastopniki. Predsednik Pattai se je poslovil v imenu državnega zbora, baron Freudenthal pa v imenu deželnozbornih poslancev.

Potem je šlo pa dalje po ringu proti Stefanovi cerkvi. Sprevod se je vil med mogočnim špalirjem, ki so ga tvorili najrazličnejša dunajska društva. Za špalirjem je pa nešteta množica, glava pri glavi, se poslavljala od dr. Luegerja, ki se je zadnjikrat vozil po dunajskih ulicah, ki so pa bile danes vse odete v žalno obleko.

V cerkvi sv. Štefana je pričakoval sprevod cesar z nadvojvodi in z zastopniki raznih drugih vladarjev. Slovesno mrtvaško opravilo je izvršil koadjutor nadškof dr. Nagl. Navzoča sta pa bila tudi si volasi dunajski kardinal Gruscha in kot zastopnik sv. očeta dunajski nuncij Granito di Belmonte. Pretresljive, v srce segajoče žalostinke so peli najboljši dunajski peveci.

Ko je bilo cerkveno opravilo končano, je zapustil cesar, ki je bil globoko ginjen, cerkev.

Sprevod se je bil po pomikati po Rothenturmstraße, Kajuh, skozi III. okraj Landstraße, kjer so se bili prvi boji dr. Luegerja z liberalno kliko, proti centralnemu pokopališču.

Ob odprtem grobu so se poslovlili od svojega voditelja dr. Porzer v imenu občinskega sveta, Wesely kot načelnik meščanskega kluba, dr. Geßmann kot zastopnik državnozbornske krščansko-socialne delegacije, magistratni direktor Appel v imenu mestnega uradništva.

Vsi so zatrjevali, da hočejo delovati v smislu dr. Luegerjevih idej.

Noč je že pričela raztegati svoja krila, ko so položili zemeljske ostanke moža, čegar duh bo preživel vekove, v hladni grob.

Otožni in žalostni so se razšli brezbrojni tisoči.

Zahtevajte v gostilnah katoliško, narodne liste: Straža, Slov. Gospodar.

† Pesnik Anton Medved.

Ni ga več slovenskega pesnika-misleca. Nemila smrt nam ga je ugrabila.

Tako nenadno!

Ah, kakor da z očmi bi trenil,
Življenje si mladostno sklenil
In legel v zemljo hladno . . .

V soboto dne 12. marca, ob 6. uri zvečer, je umrl na Turjaku na Kranjskem župnik č. gospod Anton Medved, po vsej Sloveniji znani in priljubljeni pesnik-mislec. Č. gospod Medved je nenadoma obolel na zamotanju čreves. Neposredni vzrok te bolezni je bila bivša operacija. Bolezen je nastopila s tako silo, da je bila vsaka zdravniška pomoč zastoj.

Medvedove pesmi so zelo razširjene in priljubljene. Bil je pesnik po milosti božji.

Pesnikovo življenje je bilo polno bolesti in prevar. Nimamo pesnika, ki bi tako pretresljivo in v tako klasičnih, granitnih verzih opeval prevare človeškega življenja, kakor Medved.

Cez pogorje,
reke, morje
zletel bi na miren kraj,
da pozabil bi na kraje,
kjer sem ure pil najslaje,
kjer spomina glas zadaje
bridke mi bolesti zdaj.

A ta žalost ni omehkužena, sentimentalna ter življenje vbijajoča. Medvedova otožnost in njegovo črnogledno pojmovanje življenja je izčiščeno. V nasvstajajo, ako čitamo njegove poezije, globoko premišlene refleksije pesnika-filozofa. Banalnih in vsakdanjih fraz ne najdemo v njegovih verzih, pač pa mnogo k treznemu umevanju življenja vspodbujajočih idej, ki mnogokrat radi svoje originalnosti frapirajo. V Medvedovih poezijah je vir, iz katerega lahko črpa človek leta in leta, in si pridobiva vedno novih, globokih misli.

Medved pa ni samo naš pesnik-klasik, ki stoji v naši literaturi kakor skala, ob katero so zastoj butali razni skvarjeni in protinaravni vplivi modernizma, simbolizma in drugih takih importiranih zmesi, v katerih životari večina naših pisateljev, ampak on je tudi našo dramatiko potisnil krepko naprej in je posebno s svojim „Kacijanarjem“ vstvaril delo trajne vrednosti.

Ako pa govorimo o Medvedu, ne smemo nikoli pozabiti njegovega izklesanega, granitnega sloga. — Kakor je Medved samonikel, samorasel v svojih idejah, tako si je vstvaril tudi svoj slog, ki je in bo še mogočno vplival na razvoj našega pesniškega jezika. Tako krepkih, kakor iz enega vlitih verzov do Medveda še nismo poznali. Vsak naš pesnik bo pač moral likati svoj jezik na Medvedovem slogu.

Anton Medved je bil rojen v Kamniku dne 19. maja 1869. V mašnika je bil posvečen dne 23. julija leta 1892.

Duhovnik vzoren,
iskren prijatelj, mož značajan,
v pravičnem boju neomajen,
pisatelj neumoren.

Ni ga več našega Medveda . . . Umrl je . . . Njegov duh je vzletel v nebeske višave, kjer peva sedaj slavo Vsemogočnemu in prosi sreče za ljudstvo slovensko . . .

Pogreb je bil včeraj dne 15. marca, ob 9. uri dopoldne, na Turjaku, truplo so prepeljali v Kamnik, kjer je bil pokopan včeraj ob 4. uri popoldne.

Slava spominu nesmrtnega pesnika! Šel je od nas, a njegova dela so vekotrajne vrednosti in bodo poznim rodovom oznanjala misli in izčiščeno čustvanje velikega pesnika-misleca, ker so aere perennius.

Raznoterosti.

Imenovanje. Naučni minister je imenoval gospoda dr. Avgusta Žigona za amanuensisa na licealni knjižnici v Ljubljani.

Iz pošte. Poštna ekspeditorica Frančiška Zinauer v Grižah pri Celju je imenovana za poštarico v Rečici v Savinjski dolini.

Včerajšnja „Marburgerca“ je bila radi članka „Der spottende Finanzminister“ konfiscirana.

Novim članom jugoslovanske akademije v Zagrebu so bili v svečani seji ki se je vršila v soboto, imenovani: dr. Ferdo Šišič, kr. vseučilišni profesor, Vladimir Mažuranič, predsednik banskega stola, dr. Jovan Rađonič, profesor v Belemgradu in dr. Albert Bazala, kr. vseuč. profesor v Zagrebu.

Baron Helfert — obolel. Odlični konservativni član gosposke zbornice, baron Helfert, star 90 let, je nevarno obolel na pljučnici. Prestolonaslednik je poslal brzojavko, da mu želi skorajšnjega ozdravljenja.

Deželni šolski svet je uvrstil iz drugega v prvi plačilni razred šole v Rogatcu, Ptuj okolica in Radgona; šoli v Pišecah pri Brezicah in št. Janžu na Dravskem polju pa iz tretjega v drugi plačilni razred.

Sodni kancelist Kruhar — umorjen? Orožniki v Brezicah so aretirali delavca Bogdanoviča, doma iz Raihenburga, na katerega leti sum, da je umoril sodniškega kancelista Kruharja, ko se je ta vračal na svoj dom z neke komisije. Pri Bogdanoviču so našli suknjo umorjenega Kruharja, le ure in denarje ne

morejo najti. Te predmete je Bogdanovič skrtil gotovo na varen kraj. Osumljenec se nahaja sedaj v zaporiših okrožne sodnije v Novemestu.

V tajništvo Slovenske kmečke zveze in S. K. S. Z. v Mariboru je vstopil dne 15. marca gospod Ognjeslav Šimonc.

Porotne obravnave v Mariboru. Dne 14. marca je bil na 4 leta težke ječe obsojen radi tatvine in požiha 17letni Jožef Muršič iz Kupevinc. — Dne 15. t. m. pa je bil enoglasno oproščen Jožef Vogrinec iz Noršinec pri Ljutomeru, ki je bil osumljen, da je dne 14. novembra 1909 zažgal iz hudobnega namena gospodarsko poslopje župana in gostilničarja g. Marka Vaupotiča.

Odborova seja Matice Slovenske dne 11. marca 1910. — Predsednik poroča, da je Matica čestitala svojem članu-ustanovniku gospodu dr. Amrušu o priliki njegovega imenovanja predstojnikom za bogočastje in nauk v kraljevini Hrvatski, istotako članu Njegovi prevzišenosti dr. Nikoli pl. Tomašiču, banu hrvatskemu. O pripravah za jugoslovansko enciklopedijo, ki jo je sprožila zagrebška Akademija znanosti in umetnosti, se je posvetoval Znanstveni odsek Matice Slovenske in določil strokovnjake, ki naj bi za slovenski del imenovane enciklopedije sestavili pojmovni abecedar svojih strok. V svrhu popolnitve gradiva za tehniški slovar je Matica stopila v zvezo z Društvom zdravnikov na Kranjskem in z Društvom jugoslovanskih železniških uradnikov v Trstu; poštno-brzojavno gradivo pregledujejo poštni strokovnjaki. — Po par. 2 in 3 društvenih pravil je smatrati le tiste za člane, ki so poravnali članarino za 1909 in tiste, ki so kot novi člani pristopili za 1910. Določ se kraj, čas in dnevni red glavne skupščine (21. marca ob 8. uri zvečer v veliki dvorani Mestnega doma). — Reši se več vprašanj gospodarskega značaja ter se dovoli kredit za nabiranje narodnih pravljič. — Zemljevid slovenskega ozemlja se je izročil v tisk c. in kr. vojaškemu geografičnemu zavodu na Dunaju; natisne se v 8000 izvodih. — Novim društvenim tajnikom se imenuje v smislu poslovnika za dobo enega leta gospod Milan Pugalj, pisatelj v Ljubljani. — „Ustava in uprava Napoleonovo Ilirije“, ki jo je spisal gospod dr. B. Vošnjak, se že tiska; za tisk drugih knjig se razpiše natečaj. Sprejmejo, oziroma odklonijo se nekateri rokopisi.

Štajersko.

Maribor. Posledica neznanja slovenskega jezika se je pokazala minulo soboto tudi v tukajšnji kavarni „Europa.“ Neki slovenski gost je bil, ko je hotel že oditi iz kavarne, od natakariče ustavljen, češ, da še ni vsega plačal. Ker je ta bil že malo vinen, je rekel svoji soprog, ki je bila tudi z njim, naj ona govori z natakaričo. Uboga žena, ki pa ni nič drugega zastopila nemški, kot samo to, da mora še nekaj plačati, je protestirala proti takemu napadu, kar pa ni nič pomagalo. Napisal, ko je že uvidela, da res ne pomaga nič več, je enostavno plačala in odšla. — Bil bi že skrajni čas, da bi se gospod kavarinar pobrigal za takšno osobje, ki je tudi slovenskega jezika zmožno, da more tudi s slovenskim občinstvom — katero zahaja v njegovo kavarno — občevati!

Mariborski Vsenemci postajajo dan za dnevom bolj drzni in — neumni obenem. Da bi zakrili finančne težave, ki so se občutno polotile mestne blagajne, nemške kazine in skoraj vseh vsenemških društev, trobijo med svet o svojem velenemškem duhu. Da bi jih korajzja ne minula, kličejo od časa do časa nemško-nacionalne preroke v Maribor, da jih potrdijo v njih veri. Zadnje nedeljo je strašil po Mariboru neki dr. Ursin iz Dunaja. Priredil je v soboto dne 12. t. m. zvečer političen shod v kazini, da bi navdahnil svoje verne z novimi milostmi. A dasiravno se je z velikanskim pompom vabilo na shod, je bila vendar udeležba skrajno slaba. Vidi se, da vsenemška komedija že preseda Mariborčanom. Dr. Ursin je z Malikom vred mlatil staro slamo o zatiranju Nemcev v naši državi. — V nedeljo dne 13. marca pa je ta vsenemški gromovnik pridigoval pred spomenikom cesarja Jožefa v mestnem parku. Slavil je „nemške mučenike“, ki so padli 13. marca 1848 na Dunaju. Pri obeh zborovanjih, ki so se zaključili z znano „Wacht am Rhein“, je bilo navzočih tudi več davčnih in sodniških uradnikov.

Ruše. Dne 13. marca 1910, ob 7. uri zjutraj, je umrla gospa A. Pinterič, rojena Poppmajer, stara 41 let. Pogreb je bil dne 15. marca, ob 4. uri pop. — Ostalim naše sožalje!

Ruše. Dne 15. marca je bil tukaj veličasten pogreb rajne Anastazije Pinterič, bivše izvrstne gostilničarke in posestnice v Rušah. Spremljalo jo je na zadnji poti velika množica ljudstva, kar priča, da je bila rajna zelo priljubljena. Bila je vzorna žena in mati.

Selnica ob Dravi. Na godovanju vlč. gospoda župnika Gregorja Hrastela so zbrani vlč. gospodje darovali naši Čitalnici 11 K. Odbor Čitalnice se jim prav pristržno zahvaljuje in kliče vsem: Bog jih živi!

Kozje. V nedeljo dne 13. sušca se je ponesrečil 42letni posestnik Miha Jug v Krivici, hišna št. 47. Spremljal je svaka s puško v roki. Ker je puško neprevidno nosil, se mu je petelin sprožil in ga je zadelo v ozadje glave. Bil je takoj mrtev. Koliko nesreč vsled neprevidne rabe orožja. Ponesrečeni je bil priden mož in dober sosed.

Središče. Prenavljanje povečane župne cerkve vrlo napreduje. Še pred prazniki bodeta dogotovljena oba stranska oltarja, delo mariborskega pozlatarja gospoda Zorattija.

Pretep. V nedeljo dne 13. t. m. zvečer so se v Jožefovi ulici v Mariboru stegli do krvavega vojaki in civilisti. Prišlo je do prepira med huzarji in delavci. Huzarji so se poslužili orožja ter so štiri delavce nevarno poškodovali. Ker so dobili delavci pomoč, so huzarji morali bežati.

Središče. Odličnemu rojaku središkemu, preč. gospodu Matiji Šinko, zlatomašniku, profesorju bogoslovja in župniku v pokoju, je skazal veliki mojster nemškega viteškega reda, nadvojvoda Evgen, odlikovanje. Podelil je zlatomašniku zaslužni Marijaški križec v priznanje za velike zasluge, ki si jih je pridobil za župno cerkev kot velikodušni dobrotnik in požrtvovalni načelnik družbe za zidanje župniške cerkve. Zaslužnemu odlikovancu naše najiskrenejše čestitke!

Jarenina. Kakor je „Straža“ že poročala, vršilo se je dne 27. februarja na Pesnici v Heclovi gostilni zborovanje Südmarmkine podružnice za Pesnico in Jarenino. Zbrani so bili mariborski, pesniški, svečinski, šentiljski Südmarmkovci, ter nekaj staroveških ostankov jareninskega posilinemštva. Najbolj smešna pri tem dirindaju je bila misel, ki se je porodila pri čistokrvnem nemškem Jareninčanu, da se bi naj Südmarmka sedaj, ko je št. Ilj dobila v svoje roke (oho!), lotila na enaki način tudi Jarenine. Širotko uboge! Se mnogo, mnogo vode bo poteklo po Pesnici, predno se bo Südmarmka popolnoma polastila št. Ilja, to se je jasno videlo pri zadnjih občinskih volitvah v št. Ilju. Sicer pa svetujemo Südmarmkovcem, naj le malo poskusijo nadlegovati naše vrle in zavedne Jareninčane z nakupovanjem posestev in pruskimi markami. Prepričali se bodo pri prvem poskusu, da ni dobro čreščen zobati z značajnimi našimi možmi. — Iz poročila o delovanju Südmarmkine pesniške podružnice pa se spozna, da nemškim neodrešencem nikakor ne gre pšenica posebno ugodno v klasje. Lansko leto so imeli borih 28 udov, letos pa kar celih 35. Velikansko! — Polički Reininger je bil izvoljen za odposlanca, na letošnjo glavno Südmarmkino skupščino v Linču! Oj srečna duša! Naše nemštvo je sedaj rešeno sigurnega pogina!

Trbovlje. Prihodnje nedeljo dne 20. t. m., popoldne ob 3. uri, ima strokovno pazniško društvo svoj sestanek v prostorih gospoda gostilničarja Jagra. — Ker ima ob enem tudi delavsko strokovno društvo svoj sestanek in se je nakopičilo mnogo gradiva, se vabijo vsi tovariši na ta sestanek. Ako mu bo mogoče, pride na sestanek tudi gospod poslanec dr. Ivan Benkovič.

Gočova. Pravi general mora jahati; tako je i naš liberalni general zasedel zadnji petek konja ubogega vojaškega korporala in se pokazal svojim podnikom tudi kot general kavalarije. (Joj, kak bi lehko Franček dul padu!) Vprašali bi le poveljništvo 4. eskadrona 5. dragonskega polka v Mariboru, ali pošilja svoje vojake za to na vaje, da njih konje preganja „liberalni gardni oficir?“

Gočova. V zadnji številki prinaša „Slovenski Gospodar“ notico o roganju „Marburgerce.“ Svetovali bi isti, naj si zatakne „za klobuk“ sledeče nemške vrstice, katere je napisal nek „pristen“ Nemeec iz Sv. Trojice, kateri je seveda tudi ud vseh mogočih pangermanskih društev. Glase se: . . . F. L.: grinn losen gehert in K. . . Gesch Sonn . . (Glasilo bi se naj: grün lassen — gehört dem Sohne des K. . . in Götsch.) Leksika pač ne potrebuje uredništvo „Marburgerce.“

Kranjsko.

Slovenska ljudska stranka na delu. Nedeljo za nedeljo prireja S. L. S. shode med svojimi pristaji. V nedeljo dne 13. marca je govoril deželni odbornik dr. Evgen Lampe na dveh shodih: v Ambrusu in Zagradcu. Pojasnil je zbranemu ljudstvu vse občekoristne postavbe, katere so v prid volilec sklenili v deželni zbornici poslanci S. L. S. Liberalci bi sicer radi preprečili, da bi te postavbe ne dobile najvišje sankcije, ali tega se ni treba bati, kajti pred liberalci, bodisi da so kranjski ali štajerski, nima nihče več nobenega respekta. — Dr. Lampe je sporočil volilec, da je toliipotrebni vodovod za Suho Krajino zagotovljen.

Zveza slovenskih odvetnikov. V nedeljo dne 13. marca se je vršil občni zbor zveze slovenskih odvetnikov v Ljubljani. Zborovanje je vodil predsednik dr. Triller. O delovanju zveze je obširno poročal vezir tajnik dr. Žirovnik. Članov ima zveza okrog 100. Spomenico o jezikovnih krivicah ni bilo mogoče izdati. Gradivo za to spomenico je poslal edini dr. Brejc. Iz tega se jasno zreali, da toli hvalisana narodna misel pri liberalnih advokatih ne pripusti, da bi si gospodje vzeli čas in bi zbirali gradivo o krivicah, ki se gode slovenščini v naših uradih. Zveza je nadzorovala pritožbe radi zapostavljanja našega jezika pri naših sodiščih. Debate so se udeležili: dr. Rybar iz Trsta, dr. Majaron, dr. Kušar, dr. Švigelj, dr. Müller in dr. Hrašovec. O štajerskih justičnih razmerah je obširno poročal dr. Hrašovec iz Celja. V odbor Zveze se izvolijo prejšnji člani. Le na mesto gospoda dr. Leskovarja, ki se je preselil iz Ljubljane v Maribor, se izvoli dr. Schweitzer.

Službo išče kot pismonoša trezen fant, 28 let star, vešč slovenskega in nemškega jezika ter v st. nu, če je treba, položiti kavicjo. Naslov v uredništvu. 30

Zaradi preselitve v Maribor prodam svoj vinograd Zagradom pri Celju (prej Vabič). Natančnejši pogoji se zvedo pri g. dr. Jos. Vrečko, odvetniku v Celju. — Karolina Planer. 23

Velikonočne dopisnice

kakor tudi za godove s cveticami itd. — se dobivajo v velikanski izbiri pri

Goričar & Leskovšek v Celju

trgovina s papirjem in pisalnim orodjem

Na debelo in drobno!

36

Na debelo in drobno!

V Mariboru!

Poduk v glasovirju, orglanju, posvetnem in cerkvenem petju, teoriji, harmoniji itd. daje mlad isk. šen in renomiren kapelnik. Ponudbe naj se blagovolijo poslati pod „Kapelnik 1910“ Narodni dom, Maribor.

Hotel International

v Tržiču (Monfalcone)

odda se takoj v najem pod jako ugodnimi pogoji. Hotel je na novo zgrajen, ima 30 meblovanih sob ter ugodno lego v bližini postaje. Promet se v Tržiču velikansko razvija, tako, da je spretnemu in vestnemu hotelirju zasigurana dobra eksistenca. Znanje slovenskega, laškega in nemškega jezika je neobhodno potrebno. Ponudbe sprejema lastnik hotela: Ivan Peric, veleposestnik v Tržiču (Monfalcone).

Še nikdar v Slovenjgradcu!

Velikanska zaloga volnenega blaga najnovejše vrste. Za moške kamgarn, loden, ševijot, lepi klobuki, srajce, močno platno za prtiče; vse po najnižji ceni pri

21

Druškovič-u v Slovenjgradcu.

V Št. Jur ob juž. žel.!

Zakaj v Št. Jur?

ker videli boste

največjo izložbo svilnatih robcev na Štajerskem

v gornjih prostorih trgovske hiše Franc Kartin-a naslednik-a 26

Janko Artman-a

v Št. Jurju ob južni železnici.

Kje se dobi pristno vino v steklenicah?

V sodnjiski ulici št. 17, I. nadst. v Mariboru:

novo, sladko, jako okusno, zajamčeno pristno, naravnost od kmeta iz Zaverških Haloz I. po 52 v; staro, belo, od ravnatom, jako močno, priporočljivo za bolnike, I. po 76 v. — Za obilni obisk se priporoča slav. občinstvu

Marija Veras.

Stenografa

bo enem strojepisca (Remington-sistem), sprejme takoj pisarna DR. IVAN BENKOVIČ v Celju. Nastop službe takoj. 33

Volneno

blago, cefiri, batisti in perilai kambrik za ženske obleke v velikanski izbiri in po čudovito nizkih cenah se dobi v narodni veletrgovski hiši

R. Stermecki, Celje

Vzorec proti vrtnvi zastoj in pošiljatve čez K 20 — franko. Prepričajte se o „Bomba“ tkanini, katera je preiskušena najboljša za žensko in moško perilo. — Kos 23 met. franko K 15.50. Cajgasti ostanki po 20 met. trpežni K 8.—, fi i K 10.—, zelo fini K 12.—. 3

Olje

od motorja oddaje 100 kg. po 25 K.

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Restavracija Narodni dom v Mariboru.

Izhorna kuhinja, izvrstna vina kakor: haloško, ljutomersko, dr. Thurnejev muškatelec, mozlec, vinarec, bizeljčan, konjičan itd. Pivo iz budjeviške češke pivovarne. Po letu udobno kegljišče. Vrtni paviljoni. Sobe za tujce.

Za obilni obisk se priporoča 37

Lojzika Leon.

Spodnještajerska ljudska posojilnica v MARIBORU,

registrovana zadruga z neomejeno zavezo.

Stolna ulica št. 6 (med glavnim trgom in stolno cerkvijo).

Hranilne vloge

se sprejemajo od vsakega in se obrestujejo: navadne po 4%, proti 3 mesečni odpovedi po 4½%. Obresti se pripisujejo h kapitalu 1. januarja in 1. julija vsakega leta. Hranilne knjižice se sprejemajo kot gotov denar, ne da bi se njih obrestovanje kaj prekinilo. Za nalaganje po pošti so poštno hranilne položnice na raspolago (šek konto 97.078). Rentni davek plača posojilnica sama.

Posojila se dajejo

le članom in sicer: na vknjižbo proti pupilarni varnosti po 4½%, na vknjižbo sploh po 5%, na vknjižbo in poročstvo po 5½%, in na osebni kredit po 6%. Nadalje izposojuje na zastave vrednostnih papirjev. Dolgove pri drugih denarnih zavodih prevzame posojilnica v svojo last proti povrnitvi gotovih stroškov, ki pa nikdar ne presegajo 7 kron. — Pročnje za vknjižbo dela posojilnica brezplačno, stranka plača le keleke.

Uradne ure

so vsake sredo in četrtek od 9. do 12. dopoldne in vsake soboto od 8 do 12 dopoldne, izven praznikov. — V uradnih urah se sprejemajo in izplačuje denar.

Pojasnila se dajejo

in pročnje sprejemajo vsak delavnik od 8.—12. dopoldne in od 2.—5. dopoldne. 6

Posojilnica ima tudi na raspolago domače hranilne nabiralnike.

ROBERT DIEHL, žganjarna, Celje,

priporoča svojo doma žgano slivovko, tropinovec, vinsko žganje, brinjevec kakor tudi

štajerski konjak.